

Preek: 'houd de gespannen verwachting vast!'

Bijbellezing: 2 Petrus 3

20 nov 2015, laatste zondag van het kerkelijk jaar
ds. E.G. de Kruijf

Op deze laatste zondag van het kerkelijk jaar kijken wij vooruit. Wij kijken niet alvast vooruit naar de nieuwe Adventstijd die er aan staat te komen, nee wij kijken veel verder... wij proberen vandaag, voordat er een nieuw kerkelijk jaar aan zal breken, over het randje van de tijd heen te kijken... naar de grote toekomst die ons wacht. ... Vandaag laten wij tot ons doordringen dat het leven geen cirkel is, geen kortstondig avontuur..., maar dat wij ergens naar toe gaan... dat u en ik, dat heel de wereld een toekomst tegemoet gaat... dat er dus toekomst is... een toekomst, zo allesomvattend..., dat dit heel mijn leven van nu onder spanning zet en vult met verwachting.

Petrus schrijft met heel indringende woorden over deze toekomst. Hij spreekt over een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Maar ook en allereerst over een dag van oordeel. 'Een dag waarop de hemelsferen in vlammen op gaan en de elementen vlam zullen vatten en wegsmelten' (vers 10). Het gebouw van de wereld zal vlamvatten... een nietsontziend vuur zal alle elementen van boven en beneden verteren. Van het hele wereldgebouw zal niets meer te redden zijn. Vuur... Vuur is gevaarlijk... vuur is allesomvattend... vuur is definitief... Zo zal die laatste dag, de dag van de Heere zijn. Maar vuur is ook zuiverend. Vuur wordt ook gebruikt om edelmetalen zoals zilver en goud te reinigen, om die prachtig en glanzend te maken. Nu, dat is de andere kant: *dat oude wereldgebouw zal op die laatste dag door het vuur in de as gelegd worden..., er is geen definitiever iets dan dat... maar Gods trouw is vuurvast... en God zal een nieuwe hemel en een nieuwe aarde maken, nieuw, zuiver, heerlijk..., een wereld waarop gerechtigheid woont.* En wat moet dat laatste voor de lezers van Petrus' brief iets geweldigs zijn geweest! Zij ondergingen in hun tijd vanwege hun christen-zijn steeds meer gruwelijkheden. 'Maar', zo zegt Petrus, wij verwachten een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waarop gerechtigheid woont. Straks eindelijk recht. God zal recht doen.

Dat stilstaan bij Gods toekomst, bij die allesbeslissende dag..., dat blijft lastig. Het is diep ernstig, zeker als je die beelden van vuur tot je door laat dringen..., maar het blijft ook wat abstract, wat ongrijpbaar. Dat is gelukkig niet alleen ons probleem... Het was juist een van de redenen waarom Petrus eeuwen geleden deze dingen over de eindtijd, over die laatste dag, zo nadrukkelijk aan de orde stelde. In Petrus' tijd waren er ook al mensen die eigenlijk heel weinig met die eindtijdverwachting konden. Zij zeiden (zo citeert Petrus hen, vers 3): 'waar blijft Hij (Jezus) nu? Hij had toch beloofd te komen? De generatie voor ons is al gestorven, maar als is nog steeds zoals het sinds het begin van de schepping is geweest'. ... Jezus zou spoedig terugkomen, maar inmiddels was de eerste generatie gemeenteleden, de oprichters van de

gemeente, al gestorven. En de ziekten, de zorgen, de dood, de oorlogen... het gaat gewoon allemaal door... of je nu wel of niet gelooft dat Jezus alles nieuw maakt. Waarom duurt het zo lang? Waar blijft Hij nu? Komt Hij wel?

Petrus reageert met een aantal argumenten:

Vers 8: één dag is bij de Heere als duizend jaar en duizend jaar als één dag. Petrus bedoelt te zeggen: God heeft een heel andere tijdsrekening dan wij. God heeft, letterlijk en figuurlijk gezien, de tijd. Wij mensen zijn vaak niet zo goed in wachten... en wij zijn al helemaal niet goed in het uit handen geven van dingen. Nu: God heeft de tijd. Hij heeft de tijd in handen. En voor God, Die in alle eeuwigheid leeft, zal tijd waarschijnlijk iets totaal anders zijn dan voor ons. Wij kunnen als mensjes die vaak nog geen 100 jaar worden en die soms zo door de tijd in beslag genomen worden de eeuwige God niet narekenen, in Wiens handen alle tijden zijn. Geef daarom die tijd dan in Gods handen, zo vertelt Petrus, 'voor Hem is tijd totaal iets anders. Hij staat boven de tijd. Hij is de Schepper van de tijd. Voor Hem zijn duizend jaren als één dag en één dag als duizend jaar.

Petrus noemt ook nog een ander argument waarom wij toch die gespannen verwachting moeten vasthouden, ondanks dat het misschien voor ons gevoel zo lang duurt. Petrus zegt (vers 9): 'de Heere is niet traag met het nakomen van Zijn belofte, zoals sommigen dat menen. Hij heeft alleen maar geduld met u, omdat Hij wil dat iedereen tot inkeer komt en niemand verloren gaat.' Dat laatste argument, dat is misschien nog wel dieper. Dit argument komt naar je toe en treft jezelf: 'weet je waarom het zo lang duurt? De Heere heeft geduld met jou.' Zoals een kind zijn vader verwijtend aankijkt en roept: 'waarom heeft u dat nog steeds niet gedaan?'... en zijn vader antwoordt: 'ik heb op jou gewacht.' ...

Ik zal eerlijk zijn: ik vind dit wel een heel mooi en teder argument, dat God geduld met ons heeft, maar ik begrijp het niet helemaal. God heeft geduld..., maar het wordt toch van kwaad tot erger in de wereld? Is het dan wel zo verstandig om geduldig te wachten? Zou God – eerbiedig bedoeld - niet beter wat meer haast kunnen maken met die laatste dag, met dat oordeel, met die vernieuwing van de wereld? Is geduld hebben wel zo verstandig in dit geval? ... Maar ja, Gods geduld, daar begrijp ik sowieso niets van. Gods geduld met mijzelf, je zou toch zeggen dat God sommige dingen in mijn leven een keer flink zat zou moeten worden? En Gods geduld met de kerk... Gods geduld, daar valt eigenlijk al ons denken en redeneren bij stil. Wij *leven* van Zijn geduld. En blijkbaar mag de wereld nog een tijdje verder in Gods wijsheid en geduld.

Petrus noemt een aantal redenen waarom wij toch die gespannen verwachting vast moeten houden. Maar uiteindelijk moet je je *willen* laten overtuigen... uiteindelijk moet je het geloven.. of niet. Maar volgens mij had Petrus een diepere reden om al deze dingen te schrijven. Petrus schrijft namelijk (vers 11): *als dit allemaal op die manier ten gronde gaat..., hoe heilig en vroom moet u dan niet leven?* Met andere woorden:

als dit echt allemaal zo is..., als die dag aanstaande is..., als het oordeel komt... als die nieuwe hemel en die nieuwe aarde al in Gods gedachten werkelijkheid zijn..., laat dat dan alsjeblieft je leven nu bepalen, laat dat je leven nu vullen... en vormen! Daar ging het Petrus om! (Zie ook: vers 14.)

Petrus zegt dus niet: als straks alles door vuur zal vergaan..., als straks alles zal veranderen..., waarom zou je je dan nog druk maken over de wereld, over anderen, over je eigen leven en laten? Petrus redeneert precies andersom: juist omdat die dag er aan komt..., juist daarom is het zaak dat je je verantwoordelijkheid op je neemt. Dat je heilig en vroom leeft. Dat je leven doordrongen is van dat toekomstige moment. Je leven nu doet ertoe! Je keuzen van nu doen ertoe! Je totale levensinvulling..., je gedrag..., je woorden..., de doelen die je jezelf voorhoudt..., de plannen die je voor je leven hebt... het doet ertoe! De eindtijd, die dag, dat oordeel... dat trekt mij niet uit mijn huidige bestaan omdat het allemaal maar van tijdelijke aard is..., nee het plaatst mij met beide voeten in dit leven, in het nu: leef heilig. Leef vroom. Leef vol van eerbied voor God. Leef vol van zegen voor je naaste. Leef, zoals Christus Zichzelf in jou weerspiegeld zou willen zien. Want die grote dag komt!

Petrus plaatst heel ons leven met alles wat daarin is in het perspectief van de toekomst. Je werk, je pensioen, je gezondheid, je studie, je gezin, je relatie... prachtige zaken, waar je helemaal vol van kunt zijn, waar je enorm veel energie in kunt steken en aandacht aan kan geven... maar Petrus plaatst al die dingen vandaag in een nog groter perspectief: er komt een nieuwe dag! Er komt een dag dat alles zal veranderen..., een nieuwe wereld zal komen... door het oordeel van God heen... . Leef vanuit die toekomst. Je leven van nu, je keuzen van nu..., het doet ertoe. Het doet er alles toe.

Als ik Petrus zo hoor oproepen tot een vroom en heilig leven... een leven zoals door God bedoeld... dan roept dat allerlei gedachten bij mij op. Eerst wat angst: als het straks daarom gaat..., als ik straks op mijn daden, mijn levenshouding door God zullen worden geoordeeld..., nou dan durf ik God niet onder ogen te komen. Ik mag dan geen crimineel of terrorist zijn..., maar zo met mijn leven en alle duistere hoekjes daarvan verschijnen voor die heilige God, Die is als vuur? ... Vervolgens bevreedden die woorden van Petrus over een vroom en heilig leven mij ook een beetje: ik heb toch altijd vanuit onze kerkelijke traditie geleerd dat het om mijn geloof gaat en niet om mijn vrome leven en weldadige daden? Het is toch zo dat ik gered wordt door Jezus alleen, dat ik bij Hem mag horen door genade... en niet door mijn keurige, blaamloze levensstijl?

Ik denk niet dat Petrus angst bij ons wil opwekken, dat hij ons bang wil maken voor het toekomstige oordeel van God. Ik denk wel dat Petrus ons wil oproepen om ons te bezinnen... om ons geloof serieus te nemen. Het gaat inderdaad niet om goede werken, om beloningswaardige daden... Petrus stelt zijn lezers de

vraag: hoezeer neem jij je geloof serieus? *Als dit alles aanstaande is..., als je ernaar verlangt om straks bij de Heere Jezus te zijn..., wat zegt dat dan voor je leven nu?* Als je verlangt naar die wereld waarin gerechtigheid woont..., waarin recht en vrede zal zijn...hoezeer leg je je dan nu toe op die gerechtigheid, die vrede... wat voor plaats heeft dat dan *nu* in je leven? Jezus zei in de Bergrede: 'zalig zijn zij die honger en dorstigen aarde gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden.' ... En als je ernaar verlangt om straks Christus te mogen ontmoeten, hoezeer zet jij je er dan voor in dat anderen in jou Christus mogen herkennen en ontmoeten? ... Je hoeft niets te verdienen, te bereiken, te presteren..., maar leef je vanuit je geloof, leef je je geloof, is je geloof levend... Geloven heeft niets te maken met verdienen, maken, presteren. Het heeft te maken met je *zijn*, met je verlangen, met je doel, met de focus van je leven. Leef ik vanuit de eeuwigheid, vanuit die ontmoeting met Hem, Die komt... of leef ik gewoon mijn eigen leven met of zonder geloof... en zal het straks voor mij een ontluisterende ontdekking zijn?

Wat mij van de week bezighield was dat IS ook gelooft dat wij in de eindtijd leven... Zij stemmen heel hun leven daar op af. Het is de tijd, waarin complete chaos zal zijn..., waarin de strijd heviger zal zijn... en de ware gelovigen (zij dus) de strijd zullen winnen. Dat is wat hè? Petrus roept ook zijn lezers op om hun totale leven af te stemmen op die eindtijd..., omdat die laatste dag aanstaande is. Maar zo compleet anders! Ik leer vandaag van Petrus: *leef met het oog op die laatste dag, leef vanuit de toekomst. Dan moet je nog gewoon werken, je gezin onderhouden, je tentamens maken enzovoort..., maar in een heel ander licht... met het doel om nu al heilig voor God te leven... om straks heilig voor Hem te mogen staan.* Houd die spanning vast. En leef vanuit die gespannen verwachting. De IS-strijders roepen zichzelf op tot chaos verspreiden... wij zijn geroepen om elkaar in liefde te dienen... om niet mensen en volken over één kam te scheren, om niet geweld te roepen, maar om onszelf voor die ander te geven... *Hoe heilig en vroom behoort u te leven...*

Vandaag staan wij stil op het randje van de tijd. Wij hebben nagedacht over de ongekend grote dingen die staan te gebeuren... Het is ernst! ... Maar het is ook een enorme troost. De tijd van geweld, haat, dood en ellende is begrensd. Laten wij daar nu al uit leven... dat in ons leven tot uiting brengen... en die nieuwe dag vol spanning verwachten.